Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor
Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links
Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Homers Iliade.

Sjette Sang.

Et

Indbydelsesskrift

til

den offentlige Examen

i

Nyborg lærde Skole

den 6 September 1824 og følgende Dage.

Af

E. C. Guldberg,

Adjunct.

Odense.

Trykt hos S. Hempel,

1824.

Statens pædagogiske Studiesamling
Kobenhavn V.

Troers og Danaers rædſomme Slag af Euderne flyedes;
heftig nu raſede Kampen hiſt og her hen over Sletten,
og de ſvang mod hinanden de kobberhærdede Landſer
midt mellem Simois Strom og den bølgende Xanthos.

Først hiin Telamons Søn Aias, Achæernes Bolværk,
Troernes Hærſkare brød, og et Lys for Stridsfæller tændte;
thi han rammede Manden, af Thracernes Kjæmper den bedſte,
Akamas, Søn af Euſoros, ſtor og vældig og ſtridbar.
Denne han rammede først i heſtehaarige Hjelmbuſk,
og i Panden ham traf; ja, ind til Benet ſig bored
Spydets kobberne Od; og Mulm indhylled hans Øine.

Nu Diomedes med vældige Stemme Axilos dræbte,
Teutraes Søn; og Arisbe velbyggede Stad han beboede;
rig paa koſteligt Gods han var og af Menneſker elſket;
thi, boſat ved alfare Vei, var han gjæſtmild mod Alle.
Dog var af diſſe ei Een, ſom værnende fremſtod at ſkræmme
fra ham den ſkumle Død; men begge hiin ſkilte ved Livet,
ham og hans Tjener i Kamp, Kaleſios, ham, ſom med Toilen
ſtyrede Gangernes Skridt; de begge i Jorden nedſtege.

Hisset Euryalos Dreses afvæbned og tappre Opheltos;
dernæst han foer mod Æsepos og Pedases, Sonner,
som Nymphen
Nais Abarbara fordum den gjæve Bukolion fødte —
selv en kongelig Søn af Laomedon den beromte,
og den ældste i Byrd, men født af sin Moder i Londom;
thi som Hyrde han pleiede Elskov og Samlivets Glæder,
og hendes Liv velsignes, saa Tvilling-Sonner hun fødte.
Nu i Ungdoms straalende Kraft Euryalos Begge
strakte i Døden hen, og Rustningen rev dem af Skuldren.
Hist den kamplystne Helt Polypoites Astyalos dræbte.
Med det kobberne Spyd Odyseus afvæbned Pidytes
fra Perkote, og Teukros den gudlige Helt Aretaon.
Nestors Søn, Antilochos, fældte med skinnende Landse
Ableros; Elatos faldt for Mændenes Drot Agamemnon.
Pedasos han, høitliggende Stad, beboede ved Bredden
af den yndige Satnios-Strøm. — Paa Flugten Leïtos
Phylakos traf; Eurypylos nu Melanthos afvæbned.

Derpaa hiin med den vældige Røst, Menelaos, til
Fange
tog Adrastos; thi skye hans Heste var' blevne paa Sletten;
i Tamarind-Træets Grene indvikled' de Vognstangen
knækked
foran paa krummede Vogn, og derpaa Begge mod Byen
fore de hen, hvor de andre skyeblevne Heste henflyede:

ſelv fra Sædet han tumled paa Anſigtet nædgruus i Støvet
ligeved Hjulet; og ſee, med den langthenſkyggende Landſe
over ham truende ſtod Menelaos den ſtolte Atride.
Men Adraſtos omfavned hans Knæ, og bedende talte:

Skjænk ſom Fange mig Livet, og rigelig Løſeſum modtag!
Mange Klenodier ligge hos rige Fader bevared',
baade Kobber og Guld og Jern af koſteligt Arbeid:
gjerne min Fader heraf en uhyre Løſeſum yder,
naar kun i Live han mig veed paa Achæernes Skibe.

Saa han talte, og Hjertet i fjendtlige Bryſt han da rørte;
Flux til ſin Tjener i Kamp han vilde ham overantvorde,
hen til de hurtige Skibe at føre ham. Men Agamemnon
ilende løb ham imøde, og raabte med truende Stemme:

Broder! Blodhjertede Ven! hvortil den daarlige Medynk?
Sandelig, hiſt i dit Hjem er' ypperlige Bedrifter
øved' af troiſke Mænd! Ha! Ingen af Diſſe ſkal undflye
gruſomme Død for vor Haand! Selv Drengen, ſom under ſit Hjerte
Moderen bær, ſelv han ſkal ei undflye! men Alle tilhobe
gid de maae ryddes af Ilion ud, ujorded', forglemte!

Saa han talede, og Broderens Hjerte Helten omstemte,
da han talede ret. Thi stødte han fra sig med Haanden
Helten Adrastos, og slux Achæernes Drot, Agamemnon,
traf ham i Lysken; tilbage han faldt; og Atriden med Foden
traadte paa Brystet ham, og uddrog Æsketræ-Spydet.
Nestor nu raabende høit formaned argiviske Brødre:

Kjæreste Venner! danaiske Helte! Stridskjæmper hos Ares!
O, at nu Ingen maa, i graadige Jagt efter Bytte,
blive tilbage, for tungtbelæsset at søge til Skibet;
Først lad os Mændene fælde! og derpaa I rolige kunne
plyndre de Faldne, som døde ligge henover Sletten.

Saa han talede, og Hvermands Mod og Hjerte opmuntred.
Atter da vilde de Troer henfly't inden Ilions Mure
for stridvante Achæer, ved Afmagt Alle bevoungne,
hvis ei Helenos, Priami Søn, den ypperste Spaamand,
var for Æneas og Hektor, saaledes talende, fremtraadt:

Hektor! Æneas! — thi allermeest paa Eder jo hviler
Troers og Lyciers Sag; i hver en krigerisk Idræt
ere de ypperste I til at stride og snildt at udtænke —
Her Eder stiller, og holder, farende om allevegne,
Folket tilbage for Portene, forend de flygtende atter

Qvinderne falde i Hænder, og Fjenderne vorde til Jubel!
Men, naar samtlige Hærskarer I med Mod har oplivet,
kjæmpe mod Danaer ville vi da, og urokkelig stande —
skjøndt nedtrykte vi ere — thi haard Nødvendighed byder:
Men du, o Hektor! til Staden gak, og der til vor Moder
bringe du dette Ord: de ædlere Qvinder hun samle
til blaaøiet Athenes Tempel hiskoppe paa Borgen!
der hun aabne med Nøglen Døren til hellige Bolig;
og det Slør, som tykkes hende det skjønneste, største
være i Borgen, og som hun selv af alle har kjærest,
paa skjønlokket Athenes Skjød hun ydmyg nedlægge;
tolv utæmmede aargamle Qvier hende hun love
i hendes Tempel at hellige hende, hvis over Staden,
Troernes Koner og lallende Spæde hun sig forbarmer;
hvis hun Tydei Søn afholder fra hellige Troia,
hiin uskyrlige Kriger, den vældige Vækker af Rædsel,
hvem blandt Achæerne jeg den vældigste mener at være;
end ei Achileus, Mændenes Høvding, som siges at være
født af Gudinde, saaledes vi frygte; thi alfor heftig
raser han frem; ei Nogen i Mod med ham sig kan maale.

Saa han talte; og ei var Hektor sin Broder ulydig.
Hurtig fra Vognen ned med Vaabnene sprang han paa Jorden,
svingende spidse Landser, rundt om han foer gjennem Hæren,

skyndende den til Kamp, og rædsomt Slag han ophidsed.
Om de vendte sig nu, og mødte Achæernes Angreb;
og tilbage Argiverne vege, og Blodbadet standsed;
fra den funklende Himmel de sagde, en Guddom var stegen
Troerne ned til Hjelp, at vende de flygtende Skarer.
Men høit raabende Hektor formaned de troiske Helte:
Modige Troere! Brødre, til Hjelp hidkaldede langt fra!
Kjæmper, o Venner! som Mænd, og svigter ei Heltenes
Styrke,
medens selv jeg til Ilion gaaer, for der at betyde
Oldingsraadets ærværdige Fædre og vore Koner,
at de bønfalde Guderne, og Hekatomber dem love.

Dette sagt, gik bort den fjerbuskvaiende Hektor.
Og det sorte Skind ham slog om Nakke og Ankler,
der som yderste Rand det hvælvede Skjold omkanted.

Glaukos, Hippolochi Søn, og Tydei Søn Diomedes
midt mellem Hærene mødtes, higende efter at stride;
men, da med ilende Skridt alt nær ved hinanden de stode,
ham tiltalede først med sin vældige Røst Diomedes:

Hvilken Dødelig er vel Du, Du Gjæve! thi ikke
nogentid før i Kampen, Mændenes Hæder, jeg saae Dig;
men nu dit Mod har drevet Dig vidt forud for de Andre,
da min langthenskyggende Landse Du kjek oppebier.
Men ulykkelige de, hvis Sønner møde min Vrede!

Men, er udødelig Du fra høien Himmel nedstegen,
visselig ei med himmelske Guder jeg agter at kjæmpe.
Selv den stærke Lykurgos, som stred med de himmelske
Guder,
Dryas's Søn, ei længe fristede Livet paa Jorden,
han, som engang forfulgte den sværmende Gud Dionysos'
fostrende Nymfer paa hellige Bjerg Nyseion, saa Offret
Alle til Jorden de kastede, af Drabsmanden Lykurgos
saared' med Spydets Od; men Dionysos forskrækket
dykked i Havets Bølge; og Thetis i Barmen den Bange
tog; thi mægtig Skræk over Mandens Trusel betog ham.
Men de saliglevende Guder vrededes paa ham;
blind ham gjorde Kronos's Søn; og ei længe han Livet
fristede; thi forhadt han blev af de evige Guder.
Nei! med salige Guder jeg ei har i Sinde at kjæmpe!
Men, er en Dødelig Du, som næres af Agerens
Frugter,
nærmere træd, at Du snart til Dødens Egne maa vandre!

Ham gjensvared Hippolochos' Søn, den herlige
Kjæmper:
Tydeus' hoihjertede Søn! Hvi monne Du saaledes sporge
efter min Byrd? Som Bladenes Byrd er Mændenes ogsaa.
Seer Du?! Bladene Vinden paa Jorden nedstroer,
men andre
grønnende Skov udskyder, naar Vaarens Time oprinder;

saaledes Mændenes Byrd fremspirer, og atter forsvinder.
Men, staaer dit Hu til dette at vide, velan — at tilfulde
Du min Byrd kan erfare; vel mange Mænd den alt
kjende: —
Dybt i hestenærende Argos Ephyre ligger,
Byen, hvor Sisyphos, blandt Mænd den listigste, leved,
Sisyphos, Æolos' Søn; og Sønnen Glaukos han avled;
Glaukos avlede atter den gjæve Bellerophontes;
Guderne Skjønhed ham og elskelig Manddomsstyrke
skjænkede: Men paa Svig da pensede Protos imod ham:
ud han af Landet ham drev, enddog iblandt alle Argiver
han den tapperste var; thi Zeus med sit Scepter be-
tvang ham.
Protos' Hustru, gudlige Anteia i rasende Brynde
lønlig Elskov begjærte af ham; dog ei overtalte
hun den ædleste Mand, den klogtige Bellerophontes.
Tyende da til Løgn hun talte til Konningen Protos:
Selv gid omkomme Du maa, hvis ei Du Riddingen
dræber;
Elskov han af mig, din uskyldige Hustru, begjærte.
Saa hun talte; og Kongen Vrede betog, ved Saadant
at høre;
dog forsaged han blodige Daad; thi den han afskyede,
men han ham sendte til Lycien hen, og usalige Skrifttegn
medgav ham — Dødsvink indridsed i sammenlagt Tavle-

bød ham Svigerfad'ren at vise dem, for at omkomme.
Hiin til Lycien gik med Gudernes herlige Leide.
Men, da Lyciens Land og bølgende Xanthos han naaede,
gunstig med Hæder ham modtog vide Lyciens Konning,
og ni Dage beværted' han ham, ni Oxer han offred.
Men, da nu tiende rosenfingrede Eos sig viste;
da han adspurgte sin Gjæst, og fordrede Skriften at skue,
som fra Svigersønnen han ham monne medbringe.
Men, da han nu den grusomme Tavle havde modtaget,
først Chimæra, det fæle Udyr, han at dræbe befoel ham;
ei af Menneske-Æt hun var, men af Guder udsprungen:
fortil Løve og bagtil Drage, i Midten en Hungjed,
rædsomt spyende ud en mægtig brændende Lue —
Dog ombragte han hende, tryg ved Gudernes Jertegn.
Dernæst med de vidtberømte Solymer han kjæmped:
selv han den kaldte den haardeste Kamp, han med Mænd havde prøvet.
Derpaa han Amazonerne dræbte, de mandige Qvinder.
Endnu dog Hiin paa Veien en anden Snare ham stilled;
thi af det vide Lycien han de Tappreste valgte,
stilled i Baghold dem; men ei de vendte tilbage;
thi dem Alle nedlagde den gjæve Bellerophontes.
Men, da i ham han erkjendte en tapper guddommelig Ætling,
holdt han ham der tilbage, og gav ham sin Datter til Ægte;

ja, Halvdelen ham gav af hele sin Konninge-Hæder.
Og en Jordlod de lyciske Mænd, udmærket blandt alle,
skjøn til Viingaard og Ploieland, ham til Dyrkning
udviste.
Trende Børn hun fødte den klogtige Bellerophontes:
Isandros samt Hippolochos og Laodameia.
Men med Laodameia den vise Zeus havde Omgang:
og den gudlige Sarpedon hun, den kobberrustede fødte.
Men, da nu ogsaa han af alle Guder forhadt blev,
ene for sig han vankede om paa aleiske Slette,
rugende over sin Harme, undvigende Menneskers Fodtrin.
Ares, i Krig umættelig, dræbte hans Søn Isandros,
kjæmpende med de vidt berømte Solymer; og hende
dræbte Artemis med gyldne Tøiler, den vrede Gudinde.
Mig Hippolochos avled, fra ham jeg regner min Herkomst.
Han til Troia mig sendte, og ivrig mig lagde paa Hjerte,
stedse den første at være, udmærket for alle de Andre,
ei mine Fædres Æt at beskjæmme, som i Ephyre
og det vide Lyciens Land de Første har været.
Det er den Byrd, det Blod, hvoraf jeg mig roser at være.

Saa han talte; og glad Diomedes blev, med den
vældige Stemme:
I den frugtbar nærende Jord han fæstede Spydet,
og med venlige Ord tiltalte han Folkenes Hyrde:

Sandelig, gammel Gjæſtven du er mig fra Fædrenes Dage!

Thi den gudlige Oneus engang i Borgen beværted gjæve Bellerophontes, og tive Dage beholdt ham; ſkjonne Gjæſtevensgaver da og de ſkjænked hinanden: Oneus gav et Belte, ſom ſkinnende funkled af Purpur, Bellerophontes et gyldent Dobbeltbæger til Gjengjæld; det ved min Bortgang jeg lod i Borgen blive tilbage. Tydeus ei jeg mindes; thi, medens endnu jeg var lille, mig han forlod, da Achæerne faldt for thebiſke Mure. Derfor jeg din Gjæſtven er nu her midt i Argos, du i Lycien min, naar engang tilbage jeg vender. Lad da og med Spydene os undvige hinanden! Mange Troer jo mig og Stridsfæller ſtande tilrede, til at fælde, hvem Guden forunder, og jeg kan indhente; mange Achæere dig ſtaae bi, for Fjender at dræbe. Vaabnene vi ville vexle, paa det og hine erkjende, at vi os roſe, fra Fædrenes Tid Gjæſtvenner at være.

Saa de taled, og flux de derpaa af Vognene nedſprang, grebe hinandens Hænder, og Troſkab tilſagde hinanden. Men da i Sandhed Zeus Forſtanden Glaukos berøved, at med Tydeus' Søn, Diomedes, han vexlede Vaaben, gyldne, vel hundrede Oxer værd, for kobberne, ni værd.

Men, da Hektor kom til den ſkæiſke Port, hvor Bøgen ſtod, da ſlokkedes om ham Troernes Koner og Døttre,

ſpørgende om deres Sønner og Brødre og Venner og deres
Ægtemænd; men han til Guderne bød dem at bede,
Alle efter hinanden; men Mange betoges af Sorger.

Men, da han kom til Priamos' Borg af underfuld Skjønhed,
prægtig opført med ſtraalende hvælvende Gange — derinde
vare af ſkjønglattet Marmor halvhundred' Gemakker,
byggede op til hinanden; hvor Konning Priamos' Sønner
hviled i Søvnen hos deres ægteviede Koner; —
ogſaa for Døttrene var der af ſkjønglattet Marmor Gemakker,
tolv høiloftede, ligefor, tvert over i Gaarden,
byggede op til hinanden; hvor Konning Priamos' Sviger-
Sønner hviled i Søvn hos de blufærdige Koner —
kom imøde ham der Hekuba, hans gavmilde Moder,
med Laodike ved Haanden, af Døttrene ypperſt i Skjønhed,
trykked hans Haand, og nævned hans Navn, og talte ſaaledes:
Søn! hvi kommer du hid, og vilde Feldtſlag forlader?
Sikkert trænge os haardt de uſalige Mænd fra Achaia,
fægtende rundt om Staden; og dig dit Sind har tilſkyndet,
hid at komme, fra Borgen at hæve til Zeus dine Hænder.
Men nu tøve du, til en liflig Viin jeg dig bringer,
at du først til Faderen Zeus og de øvrige Guder

bringer dit Offer; og dernæst selv en Lødskedrik nyder.
Vinen er kraftig Styrkning for Manden, naar træt han er vorden,
som nu du er træt af Kampen for Vennerne dine.

Hende svared den vældige, fjerbuskvaiende Hektor:
ei du række mig liflige Viin, ærværdige Moder!
at du mig ei afkræfter, og Mod og Styrke mig svigte.
Ei med utvede Hænder jeg vover for Zeus at udgyde
dunkelrød Viin; den fortomskyede Kronion ikke
sømmer det sig besudlet med Blod og Støv at anraabe.
Men til byttebringende Pallas Athenes Tempel
gange med Offere du, af ædle Matroner ledsaget!
Og det Slev, som tykkes hende det skjønneste, største
være i Borgen, og som hun selv af alle har kjærest,
paa skjønlokket Athenes Skjød hun ydmyg nedlægge;
tolv utæmmede aargamle Qvier hende hun love,
i hendes Tempel at hellige hende, hvis over Staden,
Troernes Koner og lallende Spæde hun sig forbarmer;
hvis hun Tydeus' Søn afholder fra hellige Troia,
hiin ustyrlige Kriger, den vældige Vækker af Rædsel.
Men til byttebringende Pallas Athenes Tempel
gange du hen! selv gaaer jeg, for Paris at tale til Rette,
om paa min Røst han vil agte; ak! maatte dog Jorden sig aabne

for ham ſmart! thi ham den Olympiſke ſkjenner til Uheld
baade for Troer, hoimodige Priamos og for hans Sønner.
Maatte jeg ham kun ſee nedſtige i Aïs's Bolig,
ſige jeg vilde: mit Hjerte har glemt ſin frydløſe Jammer.

Saa han taled; — til Borgen hun gik og Tærner Befaling
gav hun; Diſſe de ædle Matroner i Staden forſamled.
Selv i Gemakket det liſtig duftende derfra hun nedſteeg,
hvor de kunſtigvirkede Slør, ſidoniſke Qvinders
Arbeid, laae, ſom ſelv den gudlige Helt Alexander
havde fra Sidon bragt, beſeilende Havet det vide,
da den ædelbaarne Helene til Hjemmet han førte.
Eet af diſſe, det ſtørſte, og ſkjønneſt ved kunſtfulde Arbeid,
loftende Hekabe tog til Gave for Pallas Athene —
lig en Stjerne det funkled — underſt laa det af alle.
Bort hun iled, og mange ædle Matroner med hende.

Men, da diſſe nu kom til Athenes Tempel paa Borgen,
aabned for dem Dørene flux ſkjønkindet Theano,
Kiſſeus' Datter, Kone til Heſtebetvinger Antenor:
hende havde de Troer ſat til Athenes Præſtinde.
Alle med Jammerſkrig til Athene Hænderne hæved.
Men hun ſelv, ſkjønkindet Theano, tagende Sløret,
ned paa Skjødet af ſkjønlokket Athene det lagde;
bedende ſaa hun den ſtore Zeus's Datter anraabte:

Hellige Pallas, som skjermer vor Stad, o store Gudinde!
Sønderbryd Diomedessøs Spyd, og giv, at han selv maa
styrte til Jorden ned foran de skæiske Porte!
Tolv utæmmede aargamle Qvier slux vi nu love,
her i dit Tempel at hellige dig, saafremt over Staden,
Troernes Koner og lallende Spæde du dig forbarmer.

Saa hun bedende talte, men Pallas Athene det afslog.—
Medens hine den store Zeus's Datter anraabte;
til Alexanders skjønne Bolig Hektor var gangen;
selv han havde den bygt med Mænd, de ypperste dengang
blandt de kunstforstandige Mænd i frugtbare Troia;
de et Sovegemak ham bygged, en Sahl og en Forgaard
nærved Priamos Kongens og Hektors, oppe paa Borgen.
Der nu Hektor, Zeus's Yndling, indtreen; og i Haanden
holdt han et Spyd af elleve Alen; og yderst paa Skaftet
sunkkled den kobberne Spids; en Guldring lob der omkring den.
Ham han fandt i Gemakket med deilige Vaaben at sysle,
Pantser og Skjold, og krummede Bue med Omhu at glatte;
men Helene, argiviske Qvinde, med sine Tærner
sad i Kreds, og Pigerne kunstige Arbeid anviste.
Men, da Hektor ham saae, med haanende Ord han ham skjældte.

Kjære! er det vel Ret, at nære i Hjertet din Vrede!
Folket i Døden omkommer, kjæmpende udenom Byen
og om den steile Muur; for din Skyld Hujen og Feltslag
raser om Staden; du selv til Vrede vilde opirres,
om seendrægtig du Rogen saae til det blodige Feltslag.
Op da, at Staden ei af fjendtlig Ild skal opbrændes!

Ham gjensvarede derpaa den gudlige Helt Alexander:
Hektor! da du mig skjælder med Ret og ikke med Uret,
vil jeg svare dig saa; du mærke derpaa: og mig høre:
ei var det Vrede, ei heller Had til de Troer, hvorfor i
Hjemmet tilbage jeg blev: til Sorgen jeg kun overgav mig.
Men just nu min Kone med venlige Ord overtalte,
og til Krig tilskyndede mig; og saaledes tykkes
bedre det og mig selv; — men Seiren vexler i Kampen.
Nu velan da, bie, at jeg Ares' Vaaben iforer
mig, eller gaae; jeg følger, og vist jeg skal dig indhente.

Saa han talte, men fjerbuskvaiende Hektor ei svarte.
Men Helene med venlige Ord tiltalede saa ham:

Du, som er Frænde til mig, den usle, ondtstiftende
Qvinde! —
O, at dog paa den Dag, da Moderen fordum mig fødte,
grusomme Stormvind ud i Fjeldets Ørk havde revet
mig, hvad heller hen til Havets høitbrusende Bølge!
hvor mig Bølgen bort havde skyllet, før alt dette skete!

Men, da nu Guderne disse Ulykker have besluttet,
maatte dog Hustru jeg for en bravere Mand være blevet,
som forstod sig paa Menneskers Daddel og trykkend
Skjændsel!
Styrke i Sjælen ei findes hos ham, ei heller herefter
findes vil; men visselig derfor og Frugten han høster.
Men velan, gak ind nu, min Frænde! tag Sæde
paa Stolen!
Meest af Alle dit Sind af Kampens Moie omspændes
for min Skyld, jeg Usle! og for Alexanders Udaad.
Os en grusom Lod tilskikkede Zeus, at herefter
og blandt kommende Slægter vi besjungne vil blive.

Gjensvared hende den vældige fjerbuskvaiende Hektor:
ikke med venlige Ord du byde mig sidde, Helene!
ei du mig dog overtaler; thi alt mig mit Hjerte tilskynder
Troerne ile til Hjælp; stærkt monne de efter mig længes.
Denne du heller opmuntre med Ord, at selv han maa ile,
og endnu mig naae, imens jeg er inde i Byen.
Thi jeg ogsaa vil gaae til mit Huus, for atter at skue
Tyendet og min lallende Søn og elskede Kone.
Ikke jo veed jeg, om tiere til dem jeg kommer tilbage,
eller mig Guderne nu underlægge Achæernes Hænder.

Dette sagt, gik bort den fjerbuskvaiende Hektor.
Snarlig og derpaa Helten til skjenbyggede Borg kom,
men hvidarmet Andromache fandt han ei inde i Sahlen;

hun tilligemed Sønnen og skjønttilslørede Tærne
stod endnu oppe paa Taarnet, og sukked og jammrende klaged.
Men, da Hektor ei fandt sin ædle Hustru derinde,
traadte til Tærskelen han hen, og til Slavinderne talte:

Hører, Slavinder! velan! og flux fortæller mig Sandhed:
hvorhen er hvidarmet Andromache gangen fra Borgen?
mon til Svigerinder, til skjønttilslørede Broder-
Koner, mon til Athenes Tempel hun gik, hvor de andre
Troerinder forsone skjønlokkede vrede Gudinde?

Ham den driftige Skaffersse saaledes atter gjensvared:
Hektor! da saa alvorlig du byder fortælle dig Sandhed:
ei til Svigerinder, til skjønttilslørede Broder-
Koner, og ei til Athenes Tempel hun gik, hvor de andre
Troerinder forsone skjønlokkede vrede Gudinde;
men til Ilions store Taarn hun gik, da hun hørte,
Troerne haardt betrængtes, og stor var Achæernes Vælde.
Snart med ilende Skridt hun naaede til Ilions Mure,
lig en Rasende; — Ammen følger bærende Barnet.

Saaledes Skaffersken taled, og Hektor iled af Borgen
samme Vei tilbage henad stjønbyggede Gader.
Men, da gjennem den store Stad omsider han naaede
hen til skæiske Port — ad denne gik Veien til Sletten —

løbende der ham imøde hans rigtudstyrede Kone
kom: Andromache, høibehjertet Æëtions Datter;
(dybt ved Foden af skovrige Plakos Æëtion boede,
i hypoplakiske Theba, Kilikernes mægtige Konning;
dennes Datter var gift med kobberrustede Hektor —)
Strax derpaa hun ham mødte, og Tærnen fulgte med hende,
bærende ved sin Barm den umyndige, lallende Spæde,
Hektors elskede Søn, lig funkklende Stjerne i Skjønhed;
Hektor ham kaldte Skamandrios, men Astyanax kaldte
ham de Andre; thi Hektor ene om Ilios værned;
og han smilede tavs, idet han Barnet beskued;
men Andromache hos ham stod, og Taarer hun fældte,
trykked hans Haand, og nævned hans Navn, og talte saaledes:

Kjære! dit Mod vil dræbe dig bradt; og ei du forbarmes
over det lallende Barn og mig elendige Kone;
snart din Enke jeg er; thi snart dig Achæerne dræbe,
styrtende Alle paa dig! Men mig det bedre vil være,
dig berøvet, at stige i Jorden ned; thi ei anden
Trøst der længer vil være for mig, kun Sorrig, naar du din
Skjæbne har fulgt. Ei Fader, ei heller ærværdige Moder
har jeg; thi Faderen min, gudlige Achilles ham dræbte—
han, som stjerntopbyggede By, høiportede Theba,

ødelagde, Cilicernes Stad; — Aëtion dræbte
han, dog ei han afvæbnede ham; thi dette han skyede;
men paa Vaal han brændte ham med den kunstige
Rustning,
og en Gravhøi opkastede; oresiadiske Nymfer,
Døttre af ægisførende Zeus, rundt plantede Elme.
Brødre og jeg havde mig syv i Borgen, men Alle
paa den selvsamme Dag nedstege i Ais's Bolig;
thi dem dræbte gudlige Helt, rastfødte Achilleus
hist ved de hvide Faar og vingtfødtløftende Øxne.
Men min Moder, som herskte ved Foden af skovrige
Plakos,
hende herhid han førte med Krigens øvrige Bytte,
dog frigav for en uhyre Løsesum hende han atter;
men i Faderens Borg hende traf piilglade Artemis.
Hektor! see, du Fader mig er og ærværdige Moder,
Broder ogsaa, ja blomstrende Ægtefælle du er mig.
Men saa forbarm dig da, og bed paa Taarnet du blive,
faderløs ei din Søn du gjøre, din Hustru til Enke!
Folkene hist du stille ved Figentræet; thi Staden
der tilgjængelig er, og Muren udsat for Angreb:
Trende Gange de Ypperste der have prøvet at storme,
først de tvende Ajaxer og herlige Idomeneus,
saa Atridernes Broderpar og den tappre Tydide;
om nu Een, i Oraklerne kyndig, saa har befalet,
eller og dertil Sjælen dem selv har tilskyndet og drevet.

Hende gjensvared den vældige, sjerbuskvaiende Hektor:
ogsaa mig, min Hustru! ligger alt dette paa Hjerte;
men for heit jeg Troerne og langslørede Qvinder
ærer, til at jeg som en Nidding Krigen kan undflye.
Ikke tilskynder mig Sjælens Drift, skjondt altid jeg lærte
tapper at være, og blandt de forreste Troer at kjæmpe,
havdende baade min Faders vældige Roes og min egen.
Thi for vist i mit Sind og mit Hu jeg dette erkjender:
komme vil dog den Dag, da det hellige Ilios falder,
Ilios' Folk og Priamos, landsesvingende Konge.
Dog ei meget Troernes Nød i Tanken mig smerter,
hverken Hekabes selv, ei heller Priamos Kongens,
eller Brødrenes, som, saamange i Tal og saa tappre,
skulle for fjendtlige Stridsmænd bradt nedsegne i Støvet, —
som din Skjebne, naar Een af de kobberpantsred' Achæer
forer dig grædende bort, og Frihedens Dag dig berøver;
da skal i Argos Væven du slaae for fremmede Frue,
og bære Vand fra Hyperias eller messeiske Kilde
sukkende dybt; men haardt Nødvendigheds-Aaget dig trykker;
da skal Mangen vel sige, som Taarer seer dig at falde:
Hektors Hustru var denne, den ypperste fordum i Kampen
blandt de hesfebetvingende Troer, i Ilions-Krigen.

Saa skal Mangen vel tale; men dig vil Smerten fornyes,
savnende saadan Mand, som Trældommens Dag kan
afvende.
Men mig skjule, afsjælet, i Jorden opkastede Gravhøi,
forend jeg dit Skrig og din Bortførelse hører!

Dette sagt, efter Sønnen rakte den skraalende Hektor.
Men høitskrigende Barnet til skjønbeltede Ammes
Bryst sig heldte, ved Synet af emme Fader forskrækket,
bange for Kobberet og den hestehaarige Hjelmbusk,
som han truende vaie saae fra Toppen af Hjelmen.
Og den emme Fader loe og ærværdige Moder.
Strax af Hovedet Hjelmen tog den skraalende Hektor,
og paa Jorden satte den glimrende ned; og, da nu han
kysset havde sin elskede Søn, og paa Hænder ham
vugget,
bedende saa til Zeus og de andre Guder han talet:

Zeus og I andre Guder! O, giver, at ogsaa denne,
Sønnen min, maa blive som jeg, blandt Troer
udmærket,
baade saa dygtig i Styrke, og mægtig i Ilios herske!
at man engang maa sige, naar hjem han vender fra Krigen:
bravere han end sin Fader! Fra slagne Fjende han bære
blodige Bytte hjem, og Moderens Hjerte sig fryde!

Dette sagt, i den elskede Kones Hænder han lagde
Sønnen sin; og hun ved duftende Bryst modtog ham,

mellem Taarer og Smiil. Men Manden ſaae det, og ynktes,
klappede hende med Haanden, og nævnede Navnet, og ſagde:

Kjære! heller ei alfor dybt du i Hjertet dig græmme!
Thi mod Skjæbnen ei ſkal Nogen mig ſende til Aïs.
Men for viſt jeg troer, at Ingen, feig eller tapper,
har, naar forſt han til Verden er født, undflyet ſin Skjæbne.
Men til Huſet du gaae, og huuslige Dont du paſſe,
Væven og Tenen, og dine Tærner alle du byde
deres Dont at ſkjøne. Men Krigen er Mændenes Arbeid,
meeſt for mig blandt Alle, ſom ere i Ilios fødte.

Talende ſaa, ſin Heſtehaarshjelm den ſtraalende Hektor
atter greb; — til Hjemmet gik den elſkede Kone,
ſeende ofte ſig om, udgydende blomſtrende Taare.
Snart hun derpaa kom til vældige Drabsmand Hektors
ſtjontopbyggede Borg; og mange Tærner derinde
fandt hun; Suk og Graad hun hos dem Alle opvakte.
Hektor, end i levende Live, i Hjemmet begræd de;
thi ei troede de, at han tiere ſkulde fra Krigen
komme, og undflye Achæernes Brede og Hænder.

Heller ei Paris tøvede i høithvælvede Bolig;
men, ifert de kunſtige Vaaben, med Kobber udzired',

iled til Staden han ned — de snelle Fødder han brugte.
Som naar Staldhest, rigelig fodret længe ved Krybben,
sønderrivende Grimen, og, stampende, hen over Marken
løber, vant til i deiligflydende Strøm sig at bade,
brystende sig, med Hovedet høit i Veiret — trindtom
Herderne Manken flagrer; selv af sin Skjønhed den
stolt er;
let dens Knæe den bære til Hoppers vanlige Græsgang:
saaledes Paris, Priamos' Søn, hoverende ned fra
høie Pergamos steeg; lig Solen straaled hans Rustning;
hurtige Fødder ham bare afsted, og snarlig han derpaa
Hektor, sin gudlige Broder, traf, da bort han sig vilde
vende fra Stedet, hvor han havde talt med sin Hustru
i Eenrum.

Ham tiltalede først den gudlige Helt Alexandros:
Kjære! vist længe jeg dig i din Jil har sinket, imens jeg
tøver, og ikke er kommen til rette Tid, som du bød mig.
Svarende ham tiltalte den fjerbuskvaiende Hektor:
Kjære! vist kan ei nogen Mand, som billig vil være,
dadle din Gjerning i Kampen; thi stærk du er; men
med Forsæt
nøler du, seendrægtig du er; og dette mit Hjerte
dybt i sit Indre bedrøves, at haanende Ord jeg maa
høre
om dig af Troerne, som for din Skyld Meget maa lide.

Dog, lad os gaae! Om dette vi siden vil enes, naar engang
Zeus forunder os, de himmelske evige Guder
Friheds-Bægeret her til Tak at bringe i Borgen,
naar vi de pantsred' Achæer ud have jaget af Troia.

Ved den offentlige Examen, som Videnskabernes, Lærernes og Ungdommens Velyndere herved indbydes til at bære med Deres Nærværelse, examineres i følgende Orden:

Mandag den 6 Septbr.

Formiddag. Latin . . . Candidaterne og 3die Klasse.
Eftermiddag. Latin . . . 2den Klasse.

Tirsdag den 7 Septbr.

Formiddag. Græsk . . . Candidaterne og 3die Klasse.
Eftermiddag. Latin . . . 1ste Klasse

Onsdag den 8 Septbr.

Formiddag. Hebraisk . . Candidaterne og 3die Klasse.
Eftermiddag. Græsk . . . 2den Klasse.

Torsdag den 9 Septbr.

Formiddag. Geographie . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Geographie . 1ste Klasse.

Fredag den 10 Septbr.

Formiddag. Tydsk . . . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Tydsk . . . 1ste Klasse.

Løverdag den 11 Septbr.

Formiddag. Fransk . . . 3die og 2den Klasse
Eftermiddag. Religion . . 1ste Klasse.

Mandag den 13 Septbr.

Formiddag. Religion . . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Religion . . 1ste Klasse.

Tirsdag den 14 Septbr.

Formiddag. Historie . . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Historie . . 1ste Klasse.

Onsdag den 15 Septbr.

Formiddag. Dansk . . . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Dansk . . . 1ste Klasse.

Torsdag den 16 Septbr.

Formiddag. Arithmetik . . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Arithmetik . . 1ste Klasse.

Fredag den 17 Septbr.

Formiddag. Geometrie . . 3die og 2den Klasse.
Eftermiddag. Geometrie . . 1ste Klasse.

Løverdag den 18 Septbr.

Formiddag. Syngeprøve.

De Candidater, som iaar dimitteres ere:

1. Philip Wilnau, en Søn af Kjøbmand Wilnau i Nyborg.

2. Rasmus Christian Lehn, en Søn af Birkedommer Lehn.

3. Frederik Christian Utke, en Søn af Krigsraad Utke.

4. William Halling, en Søn af Ritmester Halling.